

РЕШЕНИЕ

№ 2549

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **1890** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84-85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на постъпилото в АССГ на 4.02.2021г. оспорване от А. Х. А., [дата на раждане] в И., гражданин на И., срещу Решение № 2X/ 26.01.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което не е допусната последваща молба вх. № 30/ 7.01.2021г. до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са въведени отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 АПК - незаконосъобразност на акта и издаването му при съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че изтъкнатите от А. Х. А. обстоятелства не са преценени и обсъдени от административния орган в цялост и пълнота в разрез с чл.35 АПК. Акцентираща се върху опасенията от преследване на чужденеца, основаващи се на служебното положение на неговия баща.

Искането да съда, поддържано в съдебно заседание от адв. Ф., е за отмяна на акта.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ, не ангажира становище по делото.

Прокурор Г. от СГП дава заключение за необнователност на жалбата.

Съдът прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, при което от фактическа страна установи:

Първото искане за закрила на А. Х. А. е регистрирано с № УП 16034/ 30.10.2020г. С решение № УПХ 175/ 18.11.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата за предоставяне на международна закрила е отхвърлена. Жалбата му срещу този акт е

отхвърлена с влязло в сила на 30.12.2020г. решение на АС Хасково по адм. дело № 1108/ 2020г.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба вх. № 30/ 07.01.2021г. по описа на ДАБ – РПЦ Х. на оспорващия, към която са приложени писмени доказателства, установяващи, че Х. А. Х., който е баща на оспорващия, има чин полеви генерал (л.25), писмо с дата 20.10.2018г. и съдържание „съдбата ти ще бъде като съдбата на брат ти – подпис армията на А.“; лична карта на офицерите в армията. В последващата молба е заявено, че за подателя ѝ опасността (о преследване) се основава на това, че баща му е бил в редиците на С. Х., бидейки третият човек по власт след него. Кварталът, в който семейството живеело до напускането си, е станал военна база, вследствие на което домът е разрушен и не е приспособим за живеене.

Със заповед № РД 05 766/ 09.12.2020г. на председателя на ДАБ Е. Ч. е определен за интервюиращ орган.

С Решение № 2Х/ 26.01.2021г. на интервюиращ орган на ДАБ, издадено в производство по глава шеста, раздел III от ЗУБ, молбата на А. Х. А., последваща, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Актът е произнесен след като е съобразено, че горесцитираните доказателства не се приемат за новонастъпили обстоятелства, нито се явяват такива от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход и не са релевантни за допустимост на молбата до производство за предоставяне на международна закрила, тъй като се касае за факти и обстоятелства, които вече са обсъждани и по отношение на които се е произнесъл административният орган.

Оспорваният акт е съобщен на адресата си на 1.02.2021г., а жалбата, въз основа на която е образувано делото, е постъпила в АССГ на 4.02.2018г. и следователно е допустима.

Амер Д. Ш. и С. Амер М. М., с които жалбоподателят се запознал преди около 5 месеца, разпитани в осз на 13.04.2021г. споделят, че им е известно, че бащата на А. Х. А. е бил в групата на С. Х., че брат му е убит и че ако жалбоподателят се върне в И., би имал същата съдба, заради което той изпитва страх и притеснения.

Лаконичните показания на двамата свидетели се основават на впечатления от общуването им с търсещия закрила и подкрепят сведенията в приложените към последващата молба за закрила писмени доказателства без да допринасят за конкретизиране на бежанската история на чужденеца.

При горната фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното:

Съгласно §1, т.6 от ДР на ЗУБ “последваща молба” е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производство за предоставяне на международна закрила в Република България, приключила с влязло в сила решение и този чужденец не е напуснал територията на Република България.

С § 27 от ЗИДЗУБ, в сила от 26.12.2015г. в глава шеста на ЗУБ е създаден нов раздел III “Процедура за предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила”, състоящ се от новите разпоредби на чл.76а – чл.76в ЗУБ. С тях са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл.40–чл.42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл.76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл.13,

ал.2, т.4 ЗУБ, изискваща производство за предоставяне на международна закрила да не се образува, а образуваното да се прекрати, ако чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. Тази преценка е възложена с чл.76б, ал.1 ЗУБ на интервюиращ орган на ДАБ, който в срок от 14 работни дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение с което я допуска (т.1) или не я допуска (т.2) до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл.76в, ал.1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл.23, ал.1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл.29, ал.1, т.8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл.29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението. С чл.76в, ал.2 и ал.3 ЗУБ са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба.

Подадената от А. Х. А. молба вх. № 30/ 7.01.2021г. по описа на ДАБ след като иницирано от него предишно производство за предоставяне на международна закрила е вече приключило с постановено и влязло в сила окончателно решение, без този чужденец да е напуснал територията на Република България, съответства на критериите за “последваща молба” по дефиницията на по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ.

С чл.76б, ал.1 ЗУБ на всеки интервюиращ орган на ДАБ по чл.48, т.10 ЗУБ е възложена компетентността на решаващ орган да извърши по чл.76а ЗУБ предварителното разглеждане на допустимостта на подадените до властите на Република България последващи молби, след което да реши дали да се допуснат или не до производството за предоставяне на международна закрила за разглеждане по същество. В съответствие с това, Решение № 2Х/ 26.01.2021г. е издадено от Е. Ч. – младши експерт в РПЦ – Х., определен на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ със Заповед № РД-05-766/ 9.12.2020г. на председателя на ДАБ за интервюиращ орган. В това качество той е разполагал с правомощието по чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ. Спазени са и времевите рамки по чл.76б, ал.1 ЗУБ след подаване на тази последващата молба на 07.01.2021г. преди преклудирано ѝ от презумпцията по чл.76б, ал.3 ЗУБ за допускане до производството за предоставяне на международна закрила, приложима при непроизнасяне в този срок. Следователно оспореният акт е издаден от надлежно определен по реда на чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ интервюиращ орган на ДАБ и в рамките на неговата времева компетентност.

Молба вх. № 30/ 7.01.2021г. е подадена след окончателното завършване на предходното закрилно производство. Неприложими в случая са процесуалните възможности по чл.40, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС – молбата не съдържа допълнителни сведения или елементи на отделно искане за международна закрила в сравнение с предходната молба на А. Х. А., които биха могли да се отчетат при разглеждането им или в рамките на преразглеждането или обжалването на постановените по нея решение, тъй като производството по нея е окончателно завършено.

Молбата съдържа изрично искане на чужденеца към Република България за закрила, което следва да се тълкува като такова за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут - чл.59, ал.2 ЗУБ. Тя отговаря на общите изисквания по чл.29,

ал.2, изр.1 АПК, тъй като съдържа името на подателя си, адрес, предявеното искане за закрила, дата и подпис. Следователно липсват нередовности, за които ответният интервюиращ орган е следвало да уведоми чужденеца с указания по чл.30, ал.2 АПК да ги отстрани в 3-дневен срок.

Подадената от жалбоподателя последваща молба вх. № 30/ 7.01.2021г. е недопустима по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ, доколкото всички факти и елементи относно личното му положение и държавата му на произход, са изложени от него при интервюирането му по протокола от преходното производство с дата 4.11.2020г. и всички те са преценени по чл.75, ал.3, изр.1 ЗУБ при произнасянето по предходната молба за закрила като негодна да обуслови предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут с отказа по цитираното във фактическата част от настоящия акт решение, което подлежи на зачитане като преклудиращо всички представени от жалбоподателя в предходното му производство основания за предоставянето на международна закрила. Приканен да разкаже подробно защо е напуснал държавата на произхода си, жалбоподателят в интервю от 4.11.2020г. споделя, че брат му е убит от шиитските партии, защото бил офицер в полицията и шиитите искали от него да стане шиит, но той отказал и е убит. Освен това братът на оспорвания членувал в партията на С. Х., което също е причина за смъртта му.

Тази част от бежанската история на жалбоподателя е подробно разгледана в Решение № УПХ 175/ 18.11.2020г. Изложеното не подкрепя тезата, че в последващата молба вх. № 30/ 07.01.2021г. на А. Х. А. се сочат нови обстоятелства за личното му положение и за държавата му на произход. Разглежданата молба е второ по ред искане за международна закрила към властите на Република България на този чужденец, което е идентично с предходното. При погасяване на всички основания за търсената от жалбоподателя международна закрила в рамките на вече приключилото производство, без да са се появили или да представени от този чужденец каквито и да е нови основания, обосноваващи предоставянето ѝ, подадената от него последваща молба е недопустима. Този извод е обусловен и от критериите на чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС понеже не са се появили, нито са представени от чужденеца нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали този кандидат отговаря или не на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Интервюиращият орган е аргументирал извод за съществено противоречие между твърденията на А. Х. А. в последващата молба и заявеното от него при първоначалното закрилно производство. В интервюто от 4.11.2020г. той споделя, че в Б. живеят баща му, майка му, един брат и три сестри, както и съпругата и децата му, които нямат проблеми в И. с изключение на това, че веднъж се опитали да отвлекат брат му с цел откуп. Действително, от приложените към последващата молба нови доказателства се установява, че бащата на жалбоподателя е заемал висш военен пост, но обстоятелството, че понастоящем живее в страната си заедно със семейството си обуславя извод за недостоверност на опасението на молителя от преследване или лични посегателства ако се завърне в страната.

Процедурата по глава шеста, раздел III от ЗУБ е редовно проведена. Образувана е по право с подаването на последващата молба, чиято допустимост е проверена преди да се пристъпи към нейно разглеждане по същество по критериите на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Интервюиращият орган е преценил допустимостта на молбата по писмените доказателства от административната преписка, формирана от предходното

производство на чужденеца, без да се провежда лично интервю с него, съгласно чл.76б, ал.1 ЗУБ. Смесът на това нормативно изискване не е да се създадат доказателствени утежнения за търсещия закрила с последваща молба, а да се снесе задължителността на личното интервю при проверката на допустимостта ѝ. Такова изключение освен в чл.76б, ал.1 ЗУБ е заложено и в чл.14, ал.1, изр.1 вр. чл.42, ал.2, б."б" от Директива 2013/32/ЕС. Същевременно дадената цитираните разпоредби възможност за това предварителното разглеждане да се направи само въз основа на писмени доказателства, не конкретизира техния източник, в т. ч. не изисква същите непременно да са представени от кандидата. При общата формулировка на чл.76б, ал.1 ЗУБ и чл.42, ал.2, б."б" от Директива 2013/32/ЕС преценката на (не)допустимостта на последващата молба може да се прави само въз основа всякакви писмени сведения, включително служебно събрани. В случая съпоставката между обстоятелствата, с които е обосновано искането на този чужденец за международна закрила – предмет на предходното производство, както са отразени в административната преписка, и молба вх.№ 30/ 07.01.2021г. е достатъчна, за да се установи недопустимостта ѝ по чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Тази преценка само по писмени доказателства, освен изрично предвидена с чл.76б, ал.1 ЗУБ и чл.42, ал.2, б."б" от Директива 2013/32/ЕС, в случая не е процесуално опорочена. Защото и при подаване на последващата молба от А. Х. А., и след запознаване с посочените в Решение № 2Х/ 26.01.2020г. основания за недопустимост, от негова страна не са посочени никакви нови факти или нови елементи, в т. ч. доказателства, които да обосновават последното искане за международна закрила с основания, които да са различни от разгледаните, окончателно отхвърлени и преклудирани основания - предмет на предходното производство. При подаването на последващата молба жалбоподателят не е искал възможност да се свърже с ВКБООН или други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации по предоставянето на международна закрила съгласно чл.76в, ал.1 ЗУБ, респ. чл.23, ал.1 ЗУБ. От жалбоподателя и/или негов пълномощник в нито един момент не е искан достъп до информацията и документацията, по която е проверена допустимостта на молбата.

Решение № 2Х/ 26.01.2021г. съдържа мотиви, съответстващи на предмета на обективизираното с него произнасяне на ответния интервюиращ орган на ДАБ – относно характера на молбата като последваща по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ и липсата на изложени в нея нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на чужденеца и държавата му на произход. В тази връзка е направена съпоставка с фактите, на които А. Х. А. се е позовал в предходното производство и е констатирано, че чрез молба вх.№ 30/ 07.01.2021г. той не заявява никакви нови причини и/или новонастъпили обстоятелства, които да налагат разглеждането ѝ в производство по общия ред. С позоваване на чл.76б, ал.1 ЗУБ е аргументирано защо проверката за (не)допустимостта на тази последваща молба е извършена само по писмени доказателства, без да се провежда лично интервю с чужденеца. Това съдържание на оспорвания акт е необходимо и достатъчно предвид характера и ефекта му по чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ. При произнасянето си интервюиращият орган на ДАБ не е бил длъжен, нито е бил овластен по чл.75, ал.2 ЗУБ да преценява по същество причините, поради които жалбоподателят е напуснал страната на произхода си. Такава преценка е направена по предходната негова молба. Веднъж обсъдени, всички тези лични и общи обстоятелства с решение на националния решаващ орган, са преклудирани и не подлежат на нова преценка по чл.75, ал.2 ЗУБ по подадена след влизането му в сила

последваща молба на същия чужденец. По никакъв начин не е била ограничена възможността му да събира и представя доказателства, вкл. за настъпили нови обстоятелства от значение за индивидуалното му положение и обстановката в И..

По тези съображения се налага изводът, че процедурата по предварително разглеждане допустимостта на подадената от А. Х. А. последваща молба вх.№ 30/7.01.2021г. е проведена според приложимите за нея национални и съюзни процесуални правила, при съблюдаване на основните им принципи и гаранции. Постановеното в нея Решение № 2Х/ 26.01.2021г. от ответния интервюиращ орган на ДАБ за недопускане до производство за предоставяне на международна закрила не противоречи на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ.

След извършената проверка по чл.168, ал.1 АПК вр. чл.91 ЗУБ, съдът приема оспорения административен акт за законосъобразен. Жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. А., [дата на раждане] в И., гражданин на И., срещу Решение № 2Х/ 26.01.2021г. на интервюиращ орган при ДАБ.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: